

Πανηγύρισε η Ιερά Μονή των Αγίων Πάντων Βεργίνης

/ [Ιερές Μονές](#)

Με λαμπρότητα πανηγύρισε το διήμερο 22 και 23 Ιουνίου η Ιερά Μονή των Αγίων Πάντων Βεργίνης.

Την παραμονή της εορτής τελέστηκε πανηγυρικός Εσπερινός χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονος, ο οποίος κήρυξε και τον θείο λόγο. Ανήμερα της εορτής, το πρωί, ο Σεβασμιώτατος προεξήρχε της Θείας Λειτουργίας και κήρυξε τον θείο λόγο, ενώ μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας ακολούθησε μοναστηριακή τράπεζα.

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στον Εσπερινό:

«Ἐν πᾶσι τοῖς πέρασι τοὺς ἑνα-θλήσαντας πίστει ... κατὰ χρέος εὐ-φημήσωμεν, ὅτι συνήφθησαν τοῖς ἐπουρανίοις οἱ γήινοι, καὶ πά-θει τὴν ἀπάθειαν Χριστοῦ ἐκομί-σα-ντο».

Τιμᾶ αὖριο ἡ Ἐκκλησία μας τὴ μνήμη πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος ἀγί-ων της. Τιμᾶ ὅλα τὰ ἐκλεκτὰ τέκνα της, πού μεταποίησαν μέ τὴ χάρη τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη σέ ζωή καὶ ἔκαναν πράξη τόν λόγο τοῦ εὐαγγελίου. Τιμᾶ ὅλους ἐκεῖ-νους καὶ ἐκεῖνες, πού ἄν καὶ ἔζησαν σέ διαφορετικούς τόπους καὶ σέ διαφορετικές συνθῆκες καὶ ἐποχές, ἄν καὶ εἶχαν διαφορετικὴ καταγωγή, προσωπικότητα καὶ ἰδιο-συγκρασία, ἐπέτυχαν τόν κοι-νό στόχο, ἐπέτυχαν τὴν ἀγιότητα, ἐπέτυχαν τὴ συνάντησή τους μέ τόν Θεό.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς χαίρει καὶ πα-νηγυρίζει ἡ ἱερά αὐτὴ Μονὴ τῶν Ἀγίων Πάντων καὶ ἡ ἐν αὐτῇ ἑνα-σκούμενη ἱερά Ἀδελφότης, γιατί τοὺς ἔχει προστάτες καὶ πρεσβευ-τές στὸν οὐρανό, γιατί τοὺς ἔχει συνοδίτες καὶ συναγωνιστές στὸν μοναχικό της ἀγώνα, γιατί τοὺς ἔχει βοηθοὺς καὶ συναντιλή-πτο-ρες στήν καθημερινή της προσπά-θ-εια νά διακονεῖ τόν Θεό καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Καὶ μαζί της χαίρουμε καὶ πανη-γυρίζουμε καὶ ἐμεῖς τοὺς Ἀγίους Πάντες, γιατί δέν εἶναι μόνο προ-στάτες καὶ πρεσβευτές ὅλων μας στὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ γιατί ἀποτελοῦν πρότυπα καὶ παραδείγ-μα-τα καὶ γιὰ τὴ δική μας ζωή καὶ γιὰ τόν προσωπικό ἀγώνα τοῦ κα-θενός μας.

Γιατί ἀνάμεσά τους ἐκπροσωπού-μεθα ὅλοι, ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς, μο-ναχοί καὶ

άσκητές, θεολόγοι και έπιστήμονες, σοφοί και άμαθείς, νέοι και ήλικιωμένοι, άνδρες και γυ-ναίκες, οίκογενειάρχες και μο-να-χι-κοί άνθρωποι, πλούσιοι και πτωχοί, και στή δική τους ζωή όλοι μπορούμε νά βροϋμε τόν βη-ματισμό πού μᾶς ταιριάζει, μπο-ροϋμε νά βροϋμε τά ίχνη πού θά ακολουθήσουμε, μπορούμε νά βροϋ-με τούς κατάλληλους όδη-γούς για τή δική μας πορεία πρός τόν κοινό μας προορισμό.

Τί όμως έκαναν οί Άγιοι Πάντες και επέτυχαν νά φθάσουν στόν προ-ορισμό τους;

Τό άκούσαμε πρό όλίγου από τόν ιερό ύμνογράφο, ό όποιος μᾶς έξη-γεϊ γιατί έχουμε χρέος νά τούς εϋ-φημοϋμε και νά τούς έγκωμιάζου-με. Διότι, λέει, «συνήφθησαν τοίς έπουρανίοις οί γήινοι, και πάθει τήν άπάθειαν Χριστοϋ έκομί-σαν-το». Διότι ένώθηκαν οί γήινοι και χοϊκοί άνθρωποι μέ τά έπουράνια και μέ τά παθήματά τους κέρδισαν τήν άπάθεια τοϋ Χριστοϋ.

Τί σημαίνει αυτό όμως για μᾶς;

Σημαίνει ότι και έμείς μπορούμε νά κάνουμε τό ίδιο μέ αυτούς. Γήινοι και έμείς σάν και εκείνους μπορούμε νά ένωθοϋμε μέ τόν οϋ-ρανό, μπορούμε νά ένωθοϋμε μέ τά έπουράνια, όταν έχουμε τόν νοϋ μας στραμμένο στόν οϋρανό, όταν έχουμε τήν ψυχή μας προσα-νατολισμένη πρός τόν οϋρανό, ζώ-ντας στή γή, εργαζόμενοι μέσα στόν κόσμο, αντιμετώπιζοντας τίς δυσκολίες και τά προβλήματά του.

Τό ίδιο έκαναν και οί Άγιοι Πά-ντες πού τιμοϋμε. Δέν έζησαν μία ζωή χωρίς προβλήματα, χωρίς δυ-σκολίες, χωρίς θλίψεις, χωρίς δο-κιμασίες, χωρίς ταπεινώσεις και άδικίες. Κάθε άλλο μάλιστα. Άλ-λά αυτές ήταν τό μέσον και ό τρό-πος για νά κερδίσουν αυτό πού έπι-ζητοϋσαν.

Μᾶς τό λέει ό ιερός ύμνο-γράφος: «πά-θει τήν άπάθειαν Χριστοϋ έκο-μίσαντο». Μέ όλα όσα υπέμειναν είτε ήταν πειρασμοί, είτε ήταν δο-κι-μασίες, θλίψεις, άσθένειες, μαρ-τύριο, κέρδισαν τήν άπάθεια τοϋ Χριστοϋ. Έγιναν άπρόσβλητοι στά πε-πυρωμένα βέλη τοϋ πονηροϋ. Έγι-ναν άδιάφοροι στίς σειρήνες τοϋ κόσμου και τῶν ήδονῶν του. Έγιναν ισχυροί στίς προκλήσεις του. Και έτσι δέν άφηναν όλα αϋ-τά νά τούς κρύψουν τόν οϋρανό, νά τούς κάνουν νά ξεχάσουν τόν στόχο τους, νά τούς έμποδίσουν τή θέα τοϋ Θεοϋ.

Ό νοϋς τους ήταν προσηλωμένος μέ τήν προσευχή στόν Θεό. Ή καρ-διά τους φλεγόταν από τήν άγάπη στόν Χριστό. Ή έπιθυμία τους ή-ταν, όπως γράφει και ό απόστολος Παϋλος, «σύν Χριστῷ εἶναι». Και έτσι ό,τι και εάν αντιμετώπιζαν, ό,τι και αν συναντοϋσαν, όπου και εάν βρισκόταν, είχαν στήν ψυχή τους τόν οϋρανό, είχαν στήν καρ-διά τους τόν Χριστό.

Καί ὅ,τι ἐπι-θυμεῖ κανεῖς πολύ, τό ἐπιτυγχάνει. Ὅ,τι θέσει πραγματι-κά ὡς στόχο τῆς ζωῆς του καί ἀγωνισθεῖ γι' αὐτό τό φθάνει. Ἐτσι μᾶς ἔπλασε ὁ Θεός. Γι' αὐτό καί ἡ ἀγιότητα δέν εἶναι ἀκατόρ-θωτη. Γιατί αὐτό πού χρειάζεται εἶναι νά τή θέσουμε ὡς κεντρικό στόχο τῆς ζωῆς μας καί νά μήν ἀφήσουμε τίποτε νά τόν σκιά-ζει, νά μήν ἀφήσουμε τίποτε νά μᾶς κάνει νά τόν ξεχνοῦμε.

Καί ἐάν ἐμεῖς προσπαθοῦμε νά ἐνωθοῦμε μέ τόν Θεό, καί ἐάν ἐμεῖς ἀγωνιζόμαστε, ὅπως ἀγω-νι-ζόταν οἱ Ἅγιοι Πάντες, γιά νά τόν ἔχουμε πάντοτε στή σκέψη μας καί στήν ψυχή μας, καί ἐάν ζη-τοῦ-με διαρκῶς, ὅπως μᾶς προτρέπει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, «πρῶτον τήν βασι-λείαν τοῦ Θεοῦ», τότε δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ Θεός θά μᾶς τή χαρίσει, ὅπως τήν χάρισε καί στούς Ἁγίους Πάντες πού τιμοῦμε σήμερα.

Καί ταπεινά αὐτό εὐχομαι πατρικά καί στήν Ἱερά Ἀδελφότητα πού τούς τιμᾷ καθημερινά ἀλλά καί σέ ὅλους ἐσᾶς πού ἦρθατε ἀπόψε γιά νά τούς τιμήσετε ἐδῶ στό Μονα-στήρι τους καί νά λάβετε τή χάρη καί τήν εὐλογία τους. Ἀμήν.

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Θεία Λειτουργία:

«Ἀφορῶντες εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτήν Ἰησοῦν».

Μέ αὐτή τή φράση καταλήγει τό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, στό ὁποῖο ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπό-στο-λος Παῦλος μᾶς παρουσίασε τά κα-τορθώματα ἀλλά καί τούς ἀγῶ-νες πάντων τῶν ἀγίων τῆς Ἐκ-κλη--σίας μας, τούς ὁποίους τιμοῦ-με σήμερα ἰδιαιτέρως ἐδῶ, στήν πα-νηγυρίζουσα ἱερὰ Μονή τους.

Καί ἡ φράση αὐτή ἀποτελεῖ ἀφε-νός μέν τήν ἐξήγηση γιά τόν τρό-πο μέ τόν ὁποῖο οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκ-κλη-σίας μας ἐπέτυχαν ὅλα αὐτά γιά τά ὁποῖα δοξάζονται καί τιμῶ-νται καί στή γῆ καί στόν οὐρανό, ἀφετέρου ὅμως καί μία προτροπή γιά ὅλους ἐμᾶς πού θέλουμε νά ἀκο-λουθήσουμε τά βήματά τους καί νά φθάσουμε ἐκεῖ ὅπου μᾶς πε--ριμένουν οἱ ἅγιοι Πάντες, «ἵνα μήν χωρίς ἡμῶν τελειωθῶσιν», ὅ-πως σημειώνει χαρακτηριστικά ὁ μέ-γας ἀπόστολος.

Ὁ τρόπος, λοιπόν, πού κατόρ-θω-σαν οἱ ἅγιοι Πάντες νά νική-σουν τούς ἰσχυρούς

τῆς γῆς, τούς βα-σι-λεῖς καί τούς ἄρχοντες, ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο κατόρθωσαν νά κα-τευ--νάσουν ἀκόμη καί αὐτά τά ἄγρια θηρία, ὥστε νά κλείσουν τά στό-ματά τους, νά ἀναστήσουν νε-κρούς καί νά θεραπεύσουν ἀσθε-νεῖς, νά ὑπομείνουν βασα-νιστή-ρια καί μαρτύρια, νά ἀνθέξουν ἐκού-σια θλίψεις καί στερήσεις, εἶναι ἡ προσήλωσή τους στόν Χριστό. Εἶναι ἡ πίστη τους ὅτι αὐτός εἶναι ὁ ἀρχηγός τους, καί μέ τή βοήθειά του ἡ πίστη «τελειοῦται», γίνεται πράξη, γίνεται πραγματικότητα, γί-νεται ζωή, γίνεται οὐρανός.

Πολλοί προσπάθησαν νά ζήσουν τή ζωή τους μέ ἀρχές καί ἀξίες. Πολλοί ἀγωνίσθηκαν καί θυσιά-σθη-καν γιά τίς ιδέες καί τά ἰδα-νι-κά τους. Πολλοί ὑπέμειναν καί θλίψεις καί στερήσεις γιά νά εἶναι συνεπεῖς στόν στόχο καί τόν σκοπό τῆς ζωῆς τους. Καί μερικοί ἀπό αὐ-τούς κατόρθωσαν νά ἀφή-σουν τό ἴχνος τους στήν ἱστορία, καί νά μνη-μονεύεται ἡ θυσία τους. Κά-ποιοι ἀπό αὐτούς ἔγιναν ἥρωες καί τιμῶνται γι' αὐτό. Κανείς ὅ-μως δέν ἔγινε ἅγιος. Κανείς δέν κα-τόρθωσε ὅ,τι κατόρθωσαν οἱ ἅγιοι Πάντες. Κανείς δέν «έκο-μί-σατο», ὅπως λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦ-λος, «τήν ἐπαγγελίαν», κανείς δηλαδή δέν ἀπήλαυσε τή χαρά τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τήν ὁποία μάς ὑπο--σχέθηκε.

Καί ὅλα αὐτά γιατί; Γιατί οἱ ἀν-θρώ-πινοι ἀγῶνες εἶναι πεπε-ρα-σμέ--νοι, ἔχουν ἀνθρώπινα ὅρια καί ἀνθρώπινα μέτρα, γι' αὐτό καί προσ-φέρουν ἀνθρώπινα βραβεῖα σέ ἐκείνους πού ἀγωνίζονται σέ αὐ-τούς.

Ἀλλά καί ἐκεῖνοι πού ἀγωνίζο-νται γιά νά ζήσουν σύμφωνα μέ τίς ἀρχές τῆς πίστεως στόν Χριστό, σύμφωνα μέ τό εὐαγγέλιό του, ἀλλά ὅπως οἱ ἴδιοι νομίζουν, ὅπως οἱ ἴδιοι κρίνουν, χωρίς νά ἔχουν προσηλωμένο τό βλέμμα τους σέ Ἐκεῖνον, χωρίς νά ἐξαρτοῦν τή ζωή τους καί τόν ἀγῶνα τους ἀπό τόν Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ ἀρ-χη-γός καί τελειωτής τῆς πίστεώς μας, καί ἐκεῖνοι στό τέλος ἀποτυγ-χάνουν καί δέν κερδίζουν τό «βρα--βεῖον τῆς ἄνω κλήσεως» οὔτε λαμ--βά-νουν τόν στέφανο τῆς δι-καιο--σύνης.

Γι' αὐτό καί ὁ οὐρανοβάμων ἀπό-στολος Παῦλος μάς προειδο-ποιεῖ λέ-γοντας· «ἐάν καί ἀθλῇ τις, οὐ στε-φανοῦται, ἐάν μή νομίμως ἀθλή--ση».

Ἐάν κάποιος, γράφει ὁ ἀπό-στο-λος στόν μαθητή του ἐπί-σκοπο Τι-μόθεο, ἀγωνίζε-ται, ἀλλά ὄχι σύμ-φωνα μέ τούς κανόνες τοῦ ἀθλή-μα-τος, αὐτός δέν παίρνει τό στε-φάνι τῆς νίκης.

Αὐτός εἶναι ὁ λόγος γιά τόν ὁ-ποῖο ὁ ἀπόστολος Παῦλος μάς προ--τρέπει σήμερα νά ἀγωνιζό-μα-στε καί νά τρέχουμε στό στάδιο τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος «ἀφορῶ-ντες εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτήν Ἰησοῦν». Διότι ἀπό τόν Χριστό ἀντλοῦμε καί τή δύ-ναμη καί τή χάρη γιά νά συνεχί-ζου-με τόν ἀγῶνα μας,

ἀλλά καί διότι ἔχοντας προσηλωμένο τόν νοῦ μας στόν Χριστό, δέν θά ξε-χνοῦ-με οὔτε γιά ποιόν ἀγωνιζό-μα-στε οὔτε ὅτι χωρίς τή δική του βοήθεια δέν μποροῦμε νά κατορ-θώσουμε τίποτε. Ἀλλά καί ἀκόμη ὅτι αὐτός εἶναι ὁ ἀγωνοθέτης καί ὁ ἀθλοθέτης, καί αὐτός δίδει τά βραβεῖα, ὥστε δέν μποροῦμε νά ἀγωνιζόμαστε ὅπως νομίζουμε ἐ-μεῖς. Θά πρέπει νά ἀγω-νιζό-μαστε σύμφωνα μέ τούς δικούς του κα-νόνες, μέ τούς κανόνες τῆς ἐν Χρι-στῷ ζωῆς, τούς ὁποίους τηρεῖ ἀνά τούς αἰῶνες ἡ Ἐκκλησία μας καί γι' αὐτό ἀποτελεῖ ἕνα διαρκές φυ-τώ-ριο ἀγίων, οἱ ὁποῖοι στή συνέ-χεια μεταφυτεύονται στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν καί προσ-τί-θενται στήν ἀτελεύτητη χορεία τῶν ἀγί-ων Πάντων, οἱ ὁποῖοι ἀνα-μένουν καί ἐμᾶς, τόν καθένα ἀπό ἐμᾶς, «ἵνα μή χωρίς ἡμῶν τε-λειω-θῶσι».

Ἄς τό συνειδητοποιήσουμε αὐτό, ἀδελφοί μου, καθώς τιμοῦμε σή-με--ρα ὅλους τούς ἀγίους τῆς Ἐκ-κλη--σίας μας. Ἡ πρόσκληση ἀπευ-θύ--νε-ται πρὸς ὅλους μας καί ὁ στό-χος δέν εἶναι ἀνέφικτος, ἀρκεῖ νά τρέχουμε «ἀφορῶντες εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτὴν Ἰησοῦν». Ἀρκεῖ νά εἴμαστε πάντο-τε στραμμένοι πρὸς Ἐκεῖνον καί νά ἔχουμε τή θεανθρώπινη μορφή του πάντοτε ἐνώπιόν μας, καί νά θέλουμε νά τόν φθάσουμε, νά θέ-λουμε νά ἀπολαύσουμε τή βασι-λεία του, στήν ὁποία μᾶς περιμέ-νουν οἱ ἅγιοι Πάντες.

Σέ αὐτήν ἐλπίζουμε καί προσευ-χό--μα-στε στόν Θεό νά ἀναπαύονται καί οἱ ἡρωικές γυναῖκες πού ἔπε-σαν ἐδῶ, στό Γαλακτό, τό 1878 γιά νά μὴν ἀρνη-θοῦν τήν πίστη τους στόν Χριστό καί τήν πατρίδα, καί νά μὴν πέσουν στά χέρια τῶν ἀπίστων, καί ἀποτελοῦν παράδειγμα ἀγάπης καί αὐτοθυ-σίας γιά τήν πατρίδα καί τήν ἐλευ-θερία καί γιά ὅλους μας σήμερα.

Ἐάν πράγματι θέλουμε νά τιμήσουμε τούς ἀγίους Πάντες, θά πρέπει καί ἐμεῖς νά βαδίσουμε αὐτή τήν ὁδὸ πού δέν εἶναι διαφορετική ἀπὸ τήν ὁδὸ πού βάδισαν ἐκεῖνοι, τηρώντας τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καί ἔχοντας πάντοτε πρό ὀφθαλμῶν μας τόν ἴδιο τόν Κύριο, διότι ὁ ἀγώνας μας ἀπευθύνετε πρὸς αὐτόν καί αὐτός θά εἶναι Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τόν κάθε ἕνα πού ἀγωνίζεται θά τόν τιμήσει καί θά τόν βραβεύσει, καί ἐκεῖνος θά ἔχει τή χαρά αἰῶνια νά ζεῖ κοντά του καί νά τόν ἀπολαμβάνει πρόσωπο πρὸς πρόσωπο. Ἀμήν